

LASKAV*ST

*NADĚJE ZLÍN
OBČASNÍK 2025

Milí čtenáři a čtenářky,

připadl na mě nelehký úkol napsat úvodník a mně, nevím proč, běží hlavou téma ztrát a nálezů. Někdy se mi totiž zdá, že v našem Domově řádí nějaký zlomyslný šotek, který nás pracovníky stále nutí něco hledat. Zvláště před inventurou schovává a přemísťuje vozíky, chodítka, stolky a židle. Taky schovává klientům nejrůznější oblečení, boty, ponožky, halenky, kalhoty, a dokonce i zubní náhrady. Před Vánoce dokonce zmizela z krabice polovina umělého vánočního stromečku... Komu se mohla hodit půlka stromečku? Pak jsou tu ale i nálezy. Některé potěší, jiné překvapí a některé umí dokonce přivést do rozpaků. Trochu se stydím to napsat, ale nejkurióznějším nálezem z minulého roku byla erotická pomůcka, zapomenutá na schodech Domova. Pátrali jsme, a protože se k ní nikdo nepřihlásil, tak jsme se tomu aspoň zasmáli. A možná to byl i účel, kdoví...

A tak to je pořád i v našich životech, profesních i osobních. Stále něco hledáme, nalézáme, potkáváme nečekané, smějeme se, i pláčeme. Je to neustálé hledání nových cest, získávání nových zkušeností (dobrých i těch špatných), znalostí, přátelství, ale také často velkých ztrát, zvláště, když jde o blízkého člověka. V domově usilujeme o to, aby klienti mohli, pokud je to jen trochu možné, dožít až do úplného konce u nás. Když ta chvíle přijde, vždycky je to smutné, a to jak pro rodinu, spolubydlící, tak pro pečující personál. Musím ale říct, že pro mě je největším zadostiučiněním, když klient odejde smířený, poklidně a rodina pak poděkuje za všechnu péči s tím, že ví, že jejich blízký odešel z tohoto světa v úctyhodném věku a s nejllepší možnou péčí. Každá taková chvíle nám připomíná, že náš čas tady na Zemi je pouze úsečka, a tu bychom se měli snažit prožít co nejlépe. Abychom pak nemuseli litovat promarněných chvil a příležitostí a žili život co nejvíce naplněný láskou a radostí, nejen povinnostmi, které nás mnohdy „válcují“...

Přeji vám všem do nového roku 2025, abyste v něm našli dostatek času pro své blízké, získali hodně všeho dobrého a neztráceli radost, důvěru, víru, odvahu, zdraví, lásku a Naději.

ŽANETA ZLÁMALOVÁ
VEDOUČÍ DOMU POKOJNÉHO STÁŘÍ

NOVÁ SLUŽBA PODPORA SAMOSTATNÉHO BYDLENÍ

„Bydlím sám/sama a vím, že to zvládnu.“

Od 1. ledna 2025 jsme v Naději, pobočce Zlín spustili novou službu Podpora samostatného bydlení.

O CO JDE?

Naším hlavním cílem je dát podporu lidem, aby mohli žít tam, kde chtějí – ve své vlastní domácnosti a podle svých představ.

Službu poskytujeme terénně, což znamená, že za klienty docházíme tam, kde potřebují podporu – nejčastěji k nim domů nebo na místa, která jsou pro ně důležitá (např. lékař, úřad či knihovna).

PRO KOHO TADY JSME?

Naše služba je určená lidem s mentálním a kombinovaným handicapem nebo chronickým duševním onemocněním ve věku od 16 do 80 let. Pokud žijí ve Zlíně nebo v okolí, můžeme je podpořit v tom, co potřebují pro samostatný život.

KDO ZA TÍM STOJÍ?

Náš tým tvoří tři pracovnice, které mají spoustu zkušeností a jsou tu proto, aby klientům pomohli v jejich přirozeném prostředí.

Spolupracujeme s dalšími službami a organizacemi, aby každý dostal to, co potřebuje, a nemusel být závislý na naší službě.

ČEHO CHCEME DOSÁHNOUT?

Mnoho lidí žije v ústavech, my se snažíme podpořit ty, kteří chtějí, aby tam žít nemuseli a mohli zůstat ve své domácnosti co nejdéle.

Díky všem kolegům za podporu při rozjezdu této nové služby.

VERONIKA HUŇKOVÁ
VEDOUCÍ PODPORY SAMOSTATNÉHO BYDLENÍ

LÁSKA NAD PARAGRAFY

Přemýšlíte o tom, jakou hodnotu má manželství sputané ve 115 paragrafech Občanského zákoníku? A láska v časech sobectví a sebeprosazování?

On je společenský mladý muž s nadáním k hudbě, s množstvím přátelských vztahů a schopností je navazovat. Narodil se s mentálním postižením, vyrůstal v dětském domově a ústavech sociální péče. Před několika lety začal žít v chráněném bydlení. Je čím dál samostatnější a svobodnější díky podpoře sociálních pracovníků. Soud omezil jeho svéprávnost, mimo jiné i v tom, že nemůže uzavřít manželství.

Ona se narodila do láskyplné rodiny. To, v čem ji mentální handicap omezoval, kompenzovala svojí péčí milující maminka. Po její smrti se přestěhovala do chráněného bydlení, dobrou opatrovnici je její sestra. Široká rodina je pro ni podporou a celoživotním zázemím.

Zamilovali se, sestěhovali se spolu do chráněného bytu a žijí podle svého. Spolu dokážou mnohem víc než každý sám. Rost'a Jarku všude doprovodí, na rozdíl od ní nemá problémy s orientací a umí bezpečně přecházet přes silnici. Jarka za oba pohlíká peníze, nákupy, čistotu v domácnosti. Rost'a Jarce zpívá a hraje, když je jí smutno. Jarka Rost'u podporuje v jeho zálibách – hraní divadla a zpracovávání fotek a videí. Stará se, aby byl upravený.

Tady by to mohlo skončit s tím, že se už víc dělat nedá.

Česká republika podepsala v roce 2007 mezi prvními signatáři Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením. Článek 19 Úmluvy nese název „Nezávislý způsob života a zapojení do společnosti“. Na příběhu Rosti a Jarky vidíme, že cesty k jeho naplnění se dají nalézt. Oba dva, navzdory svému postižení a svým specifickým potřebám, anebo právě díky nim, mají touhu a vůli žít podle svého nezávislým způsobem života, plnit svou roli muže a ženy v partnerském vztahu. V tom je podpořila sociální služba, opatrovnici, pracovníci sociálního odboru a evangelická církev. Jednotliví aktéři v komunitě města se spojili a pomohli jim, aby si mohli

veřejně slíbit lásku, úctu, věnost a vzájemnou pomoc. Také si slíbili, že jeden na druhého budou dávat pozor a společně se postaví tomu, co by je mohlo ohrozit. Spolu s nimi jsme prožili slavnostní požehnání v evangelickém kostele. Přípravovali se na ně s farářem poctivě půl roku, stejně jako se obvykle připravují snoubenci. Ne, nebyl to sňatečný obřad, jak stanoví Občanský zákoník, ale pro ně a pro nás okolo událost mimořádného významu.

Musíme uvažovat, jak dál. Jak například zajistit, aby v případě nemoci jednoho z nich ten druhý měl právo na informace? Možná jednou budou chtít opustit sociální službu a najmout si spolu bydlení podle svého. V těchto věcech jsou teď odkázáni na porozumění svých opatrovníků a na soudní posouzení svéprávnosti.

Rozumíme tomu, proč soudce znemožnil Rost'ovi uzavřít manželství. Právní důsledky a všechny souvislosti jsou natolik komplikované, že by jim nedokázal plně porozumět. Ale cítit, milovat a odpovědně žít jeden pro druhého můžou Jarka a Rost'a jako každý z nás.

Citace:

PIVOŇKOVÁ, Kateřina. Lásky nad paragrafy. Online. NADĚJE. 2018. Dostupné z: https://www.nadeje.cz/_/stranky/index?text=katerina_pivonkova&alias=blog&autor=2&id=1916&Texty_page=2.

PŘÍBĚH MÁ POKRAČOVÁNÍ

Píšeme rok 2025 a Rost'a s Jarkou stále tvoří šťastný a stabilní pár. Přání mít svůj vlastní byt a možnost uzavřít legální svazek je nikdy neopustilo. Rozhodnutí soudu z ledna letošního roku o tom, že Rost'a je způsobilý k úkonu uzavřít manželství je pro něj za léta čekání obrovskou satisfakcí. Takovýto rozsudek je ve vodách českého soudnictví ojedinělý.

Ovšem cesta k „úspěchu“ jak o rozhodnutí soudu hovoří sám Rost'a, tak jednoduchá nebyla...

Před dvěma lety se Rost'a s Jarkou rozhodli, že by chtěli žít ve svém vlastním bytě a podali si žádost o městský byt. Vyjednávání páru s opatrovníky o tom, že to zvládnou, nepatřilo k nejjednodušším. Rost'a s Jarkou však měli vše důkladně promyšleno a věděli, jakou formu podpory a od koho budou potřebovat. Je velmi pravděpodobné, že byt brzy dostanou.

Touha žít život podle svých představ nevyústila jenom do přání mít svůj vlastní byt a placenou práci, ale Rost'a nepřestal usilovat o navrácení sňatečné způsobilosti. Všechno své konání za ta léta k tomu směřoval. Rozhodl se dokázat světu, že ví, že manželství není jenom o lásce, ale že naplňování paragrafů českého právního řádu rozumí.

Rost'a se obrátil na organizaci RYTMUS, konkrétně na jejich poradnu s prosbou o podporu. Pracovníci poradny jej provedli procesem znovuoslovení soudu. Dále oslovil pracovníky naší organizace s podporou při přípravách na jednání se soudy. Následovala spousta hodin nácviků na téma „Jak to chodí u soudu“, uvědomování si důležitých souvislostí nejen mezi jednotlivými paragrafy, ale také procesy a úkony. Největší investice našich pracovníků však byla do nezměrného množství slov podpory.

Zazvonil zvonec, ale příběh nemá ještě konec!

BARBORA BÁRTKOVÁ
SOCIÁLNÍ PRACOVNICE
PRO KLIENTY S MENTÁLNÍM HENDIKEPEM A JEJICH PEČUJÍCÍ

STŘEDISKO NADĚJE VIZOVICE

V roce 2024 jsme v našem klubu měli 245 uživatelů služeb, z nichž přibližně 10 % pocházelo z okolních obcí. Z tohoto počtu bylo 53 klientů. Díky dotaci Města Vizovice jsme postupně obohatili klub o nový pingpongový stůl a běžecký pás, který je velmi oblíbený. Děti zde trénují vytrvalost a místo trávení času na počítačích nebo mobilech se aktivně zapojují do pohybových aktivit. Pořádili jsme také řadu materiálů pro výtvarné a keramické činnosti. V rámci přípravy na turnaj během týdne nízkoprahových zařízení, kterého se pravidelně účastníme každé září, jsme zakoupili nové přenosné brány. I když nám letos počasí příliš nepřálo, děti, které se zúčastnily, si akci užily na maximum.

Dalšími novinkami v klubu byly nové pingpongové rakety, míče a další sportovní vybavení pro volnočasové aktivity. V rámci projektu Uklidme Česko jsme ve spolupráci se školou uspořádali úklidovou akci, při níž jsme nasbírali 100 kg odpadu. Dvacet dětí se do akce zapojilo a byla součástí aktivit Hnutí Brontosaurus, které nám tuto akci podpořilo.

V rámci edukačních činností jsme se zúčastnili prohlídky místního zámku a navštívili Muzeum mizející africké kultury TJIWARA. Dále jsme se zúčastnili dvou besed – o cestování, afrických zemích (s IGOREM BREZOVAREM) a o památkách UNESCO. Těchto akcí se zúčastnilo celkem 20 uživatelů a byly podpořeny NADACÍ SOVY.

V průběhu roku jsme pořádali několik pingpongových turnajů, které si organizovali samotní klienti za naší podpory. Dále proběhly dvě přespávačky, během nichž si 25 dětí vyzkoušelo, jaké to je, být mimo domov, spolupracovat s ostatními na různých aktivitách, připravit si večeři a snídani a společně plánovat program. Také jsme podnikli výlet na Janův Hrad a prozkoumali novou cyklostezku.

Tvořivá činnost v klubu byla letos velmi rozmanitá, zejména v oblasti keramiky a výtvarného umění. Na konci roku jsme využili přírodní dekorace a akrylové barvy, které jsme zakoupili díky finančním dotacím.

Rádi bychom poděkovali Městu Vizovice za dlouhodobou podporu, stejně jako MAS Vizovicko a Slušovicko, kteří nás podpořili v roce 2024.

Během celého roku probíhají i sportovní aktivity na umělém hřišti, kde si děti mohou zahrát fotbal, vybíjenou, basketbal, nebo si jen užívat pobyt na čerstvém vzduchu. Těchto aktivit se každoročně účastní 50 uživatelů.

Od 1. 1. 2025 přechází naše zařízení pod pobočku Otrokovice. Pro naše uživatele se však nic nemění – nadále budeme fungovat jako STŘEDISKO NADĚJE VIZOVICE.

MARTIN RAK
VEDOUcí PRACOVNÍK NÍZKOPRAHOVÉHO ZAŘÍZENÍ

DENNÍ STACIONÁŘ

Jsem velmi ráda za to, že můžeme navštěvovat společné akce v domě pokojného stáří. Na těchto společných akcích je také příležitost setkání klientů i pracovníků z obou stacionářů, což je v zimním období, kdy nechodíme s klienty na delší procházky, méně časté.

Ve stacionářích se také stále něco děje. Mimo naše každodenní aktivity bych ráda zmínila dvě akce, které se myslím moc povedly.

Přišly k nám děti z druhého stupně základní školy 2iky ve Zlíně. Žáci navštívili oba stacionáře a bylo to moc příjemné dopoledne, kdy měli pro klienty nachystaný program. Povídali si, tvořili sněhuláky a jedna studentka nám krásně zahrála na housle.

Moc pěkný program pro klienty k památce zesnulých si připravila kolegyně v jednom ze stacionářů.

Kolegyně z domu přinesla svoji sbírku andělů a povídali si o tom, čím se běžně hroby zdobí. Každý klient měl před sebou také svíčku, kterou si sám zapálil jako vzpomínku na někoho blízkého, kdo už není mezi námi. Ne všichni klienti mohli v tomto období navštívit své blízké zesnulé na hřbitově, jelikož mnohým to už zdravotní stav nedovoluje. Proto mohli alespoň takto symbolicky svíčku zapálit a zavzpomínat. Dopoledne zakončili společnou modlitbou, při které s kolegy mysleli na klienty, kteří nás tento rok opustili.

JANA VRBOVÁ
VEDOUCÍ DENNÍHO STACIONÁŘE

PŘEDSTAVENÍ SOCIÁLNÍ PRACOVNICE

Jmenuji se Eva Slováčková a letos mi bude 35 let. V Naději pracuji od prosince 2023 na pozici sociální pracovníce v Denním stacionáři pro osoby s demencí. Pocházím z malebné vesničky Štítná nad Vláří, ale už dvanáctým rokem bydlím ve Fryštáku. Vystudovala jsem gymnázium, poté jsem studovala na Univerzitě Tomáše Bati. Stal se ze mě zdravotně sociální pracovník. Už od základní školy jsem chtěla jít sociálním směrem a taktó být lidem nápomocná. Naskytla se mi příležitost pracovat v jeslích, poté v dětské skupině. Práce s dětmi mě velmi bavila, ale pak jsem zatoužila se vrátit do sociální oblasti, a proto jsem nastoupila do stacionáře. Tohoto rozhodnutí nijak nelituji. Klienti ve stacionáři se stali součástí mého života, a jak s kolegy občas říkáme – jsme tady v podstatě jedna velká rodina. Líbí se mi, že u každého klienta mám spousty věcí, které můžu obdivovat. Jejich životní zkušenosti a příběhy jsou sice nepřenosné, ale mnohdy o to více inspirující. Zvláště vděčná jsem i za své kolegy ve stacionáři. Jsou to úžasní lidé, kteří jsou v každé situaci profesionální, zábavní, ale zároveň laskaví a empatictí. Vnímám to jako velký dar, že můžu pracovat v takovém kolektivu, kde jsme si lidsky tak blízko. Na to reagují pozitivně i klienti, kteří to taky velmi vnímají a častokrát i okomentují, že jsme s kolegy sehraný tým a je štěstí mít takové lidi okolo sebe.

Ještě si dovoluji něco ze svého osobního života. V roce 2013 jsem se vdala za skvělého člověka, který je mi tou největší oporou, láskou, inspirací a super parťákem do života. V roce 2019 se nám narodil syn Tobiáš, který nám neustále ukazuje, jak je krásné radovat se z maličkostí. Jako rodina rádi trávíme volný čas někde na výletě, v bazénu, na kole a hraním společenských her. Já si ráda přečtu hezkou knížku, zahraju na kytaru nebo se potkám s kamarádkou u kávy. Věřím, že nic v životě se neděje náhodou. Provází mě víra v Boha. Víra v to, že nad námi Někdo drží ochrannou ruku a pluje s námi životem i ve chvílích, kdy přijdou nějaké zkoušky. Proto přeji všem i sobě, abychom nebrali všechno jako samozřejmost a byli vděční za dary, které v životě dostáváme a za skvělé lidi, kteří nám přijdou do cesty.

EVA SLOVÁČKOVÁ
SOCIÁLNÍ PRACOVNICE V DENNÍM STACIONÁŘI PRO OSOBY S DEMENCÍ

LEONA KADLČÁKOVÁ JE ZLÍNSKÝ ANDĚL PRO ROK 2024

Je cosi mimořádného v tom, že na pracovišti máme mezi sebou anděly. V běžném dni to člověku dává jistý klid, útěchu, radost a také vděk. Za práci, do které se může těšit, že nebude sám v nových výzvách a těžkotech všedního dne.

S radostí sdílíme, že v týmu sociálně terapeutických dílen převzala další kolegyně Leona Kadlčáková krásné ocenění Zlínský Anděl 2024.

Leona Kadlčáková je dlouholetá pracovnice ve službě sociálně terapeutických dílen, v letošním roce oslaví úctyhodných 25. let působení ve zlínské NADĚJI. Samotnou dobu působení v sociální službě a každodenní přímou práci s klienty s mentálním postižením hodnotíme jako mimořádnou.

Leona patří k pracovníkům, kteří si pamatují začátky služby sociálně terapeutických dílen. A zatímco služba se za tu dobu výrazně proměnila, Lea si udržuje svůj standard a kvalitu každodenně odvedené práce.

Její mimořádnost spočívá v citlivém a láskyplném přístupu ke klientům, kolegům i svým blízkým, kdy po celé roky trpělivě a s laskavostí sobě vlastní každodenně poskytuje podporu všem, kdo ji potřebují.

Její empatie a schopnost vnímat potřeby klientů i kolegů se nedá napodobit. Je jí vlastní a přistupuje s ní přirozeně ke všem, bez rozdílu.

Na klienty dílen, osoby s mentálním hendikepem, se umí rychle napojit, číst mezi řádky a věcně reagovat na jejich potřeby. Klienti se pak na ni obrací s důvěrou i s mimořádně těžkými tématy, nachází u ní útěchu, pochopení i motivaci k důležitým životním krokům. Stejnou oporou je pak i kolegům v týmu. V průběhu let tvořila pevné jádro několika týmů a výraznou měrou se vždy podílí na pohodové atmosféře na pracovišti. Bezchybně rozpozná, kdo potřebuje uvařit čaj na nachlazení, vždy najde vlídné slovo nebo

poskytne tichou podporu. Citlivě vnímá proměnlivé nálady mezi kolegy v kanceláři i ve skupinách klientů na dílně, někdy je pojmenuje, jindy mlčí a zpozvzdálí napomáhá nenásilnému řešení.

Zvládá se popasovat s každodenním tlakem, který její práce nutně přináší a sama být oporou pro druhé.

Se stejnou lehkostí přijímá úkoly a nezalekne se výzev, které práce i běžný život přináší. Do mnohého se pustí coby do výzvy pro sebe samou, velmi často nabídne pomoc, aby ulevila druhým. Vždy zodpovědně a s maximálním úsilím. Učí nás přijímat s vděkem dobré i to špatné, udržet si potřebný nadhled, zároveň však nezlehčovat dané situace a obzvláště ke klientům přistupovat individuálně, s vnímáním jejich specifických potřeb a hledat v nich ukrytý potenciál, na kterém mohou stavět.

V čase mimo práci má pro ni jednoznačně pevné místo rodina. S manželem vytváří bezpečný a stejně láskyplný domov pro jejich dvě již odrostlé děti, kterým věnuje stejnou energii, otevírá jim nové možnosti a rozvíjí jejich

talenty. Ustává těžké životní zkoušky, vždy s mimořádným nasazením, až je občas potřeba jí připomínat, že musí myslet také na sebe samu.

Do toho zvládá být aktivní trenérkou sportovního klubu SK Berani Naděje Zlín. S mentálně hendikepovanými sportovci v odpoledních hodinách trénuje stolní tenis nebo je bere plavat, dvakrát do roka se účastní sportovních soustředění, objíždí soutěže a v rámci klubu také pořádá závody. I ona stojí za úspěchem mnohých sportovců a podpořila je v získání cenných trofejí a zážitků ze stupňů vítězů.

Když zrovna nevěnuje čas klientům nebo rodině, nezaváhá pomoci přátelům s potřebným.

Oporu, sílu a útěchu jistě nachází na duchovní cestě, která tiše, ale výrazně prostupuje jejím životem. Víru s pokorou předává také klientům, je jim průvodcem, zprostředkovává setkání s kněžími i návštěvy kostelů.

I po 25 letech se denně stále těší do práce. Uvědomuje si mimořádnost dobrého kolektivu, který zdaleka není samozřejmostí a kterého je sama nepostradatelnou součástí.

Pro kolegy a kolegyně je Lea synonymem láskyplného přístupu, otevřeného srdce a vřelého přijetí.

MICHAL KŘÍŽKA
VEDOUcí PŘÍMÉ PÉČE SOCIÁLNĚ TERAPEUTICKÝCH DÍLEN

NAŠE KOLEGYNĚ RENATA ŠIKULOVÁ SE STÁVÁ RENTIÉRKOUB

Říkáte si, jak se jí to povedlo? Není to těžké, ale ani úplně jednoduché. Naše milá kolegyně, pečovatelka Renata Šikulová totiž odchází do zaslouženého důchodu. Vyprávěla nám, jak se dostala k práci v Naději. Poté, co jí odrostly děti, opustila profesi prodavačky a víceméně náhodou začala navštěvovat kurz pro pečovatelky. Další náhoda jí přihrála nabídku práce v Naději, kde pracovala bezmála dvacet let jako pečovatelka. Nejprve ještě v Domově na Mostní ulici a potom v Domě pokojného stáří na Jižních Svazích. Pracovala jak ve službě domova se zvláštním režimem, tak později i v domově pro seniory. Renata byla vždycky vstřícná ke klientům i ke kolegům, nikoho nenechala „ve štychu“. Jestli u někoho platí „nomen omen“, tak je to právě „Šikula“, jak jí říkáme. Neuvěřitelně kreativní, zručná, prostě šikovná. Dokáže z obyčejných věcí vytvořit věci krásné a neobyčejné, tak jak jsme všichni mohli mnohokrát obdivovat např. při výzdobě domova. S klienty ráda zdobila perníčky, jejímu mistrovství mohl konkurovat málokdo. Pečovala a našťastí bude pečovat i nadále o nožky klientů v domově, je totiž i skvělá pedikérka. Když jsme se jí ptali, čím se udržela tak dlouho ve formě, říká, že je důležité umět vypnout a mít své radosti. Milovala svého koně, později z něj pak přesedlala na turistiku. Má dospělou dceru, syna a vnouče. Žijí v Anglii, a tak se už těší, až je navštíví.

Milá Renčo, děkujeme Ti za roky poctivé práce a neobyčejnou kreativitu, kterou jsi do domova přinesla. Užívej si klidu, dělej si radosti a pyžamové dny. My se těšíme až za námi zase přijdeš!

ŽANETA ZLÁMALOVÁ
VEDOUČÍ DOMU POKOJNÉHO STÁŘÍ

XXX. MISTROVSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY VE STOLNÍM TENISU SPORTOVČŮ S MENTÁLNÍM HENDIKEPEM

Ve dnech 27.–28. listopadu 2024 se v Hradci Králové konalo Mistrovství České republiky ve stolním tenisu sportovců s mentálním hendikepem. Akci organizoval Integra Hradec Králové za podpory Českého svazu mentálně postižených sportovců. Turnaje se zúčastnilo 65 sportovců z 12 různých sportovních klubů.

Tento ročník přinesl mnoho skvělých výkonů, a to včetně úspěchu týmu SK Berani Naděje Zlín, který se v minulosti zúčastnil již 25 ročníků mistrovství. I letos se zlínskému týmu podařilo vybojovat několik medailí:

Kategorie Dvouhra Muži A – Bulava Bedřich, 3. místo

Kategorie Dvouhra Ženy B – Přikrylová Marie, 3. místo

Kategorie Čtyřhra Muži A – Bulava Bedřich, Šimák Jan, 2. místo

Gratulujeme všem sportovcům k jejich skvělým výkonům!

RADOMÍR VÍTEK
VEDOUČÍ SLUŽEB PRO LIDI SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM
PŘEDSEDA SK BERANI NADĚJE ZLÍN

DŮM POKOJNÉHO STÁŘÍ NADĚJE, POBOČKA ZLÍN

DOMOV PRO SENIORY A DOMOV SE ZVLÁŠTNÍM REŽIMEM

Rok 2024 byl mimořádný tím, že jsme v něm kromě obvyklých oslav narozenin oslavili se dvěma klientkami výjimečná životní jubilea 100 a 101 let. Obě paní si oslavy svých narozenin patřičně užily i se svými rodinami. Pro klienty jsme po celý rok připravovali bohatý program, kde si každý mohl najít to své. Ať už to bylo cvičení, tančení, zpívání, pravidelné bohoslužby, kavárničky, procvičování paměti, četná hudební vystoupení od harmoniky až po operu. Uspořádali jsme také výlety na hrad Lukov, kde klienti v lese hlavně v horkých letních dnech našli vítané osvěžení. Svými pravidelnými návštěvami nám dělají velkou radost canisterapeutičtí pejsci a po dlouhé době nás navštívili v domově také poníci a vůbec poprvé chovatelka se sovičkami.

Největší radost ale dělají klientům často úplně běžné věci – vlastnoručně vytvořit něco hezkého, uvařit či upéct si nějakou dobrotu (s drobnou pomocí aktivizační pracovnice nebo ochotných pečovatelek). Oblíbenou činností je také sázení či přesazování kyttek, možnost dotýkat se hlíny, tak jak je běžné doma. To se nám také dařilo jak uvnitř domova, tak i venku v okrasných truhlících nebo ve zvýšených záhonech. Jedna paní pečovatelka vymyslela a s pomocí klientů zrealizovala dokonce rostlinkovou štafetu. Každý, kdo má rád květiny, si mohl nějakou pokojovou rostlinu odnést. Potěšení z květů jsme tedy posílali dál. Klienti také ocenili výlet trolejbusem do města na vánoční trhy či na tržnici. Kdo se často pohybuje ve městě, si často ani neuvědomí, jak moc se centrum města v krátké době změnilo.

Vylepšovali jsme domov uvnitř i venku. Podařilo se nám nainstalovat novou fontánku do středu zahrady, osadit zvýšené záhony (letos chceme zasadit

více bylinek k přímému užtku). Pro vážnější stavy klientů jsme pořídili lůžko s laterálním náklonem a aktivní antidekubitní matrace. Nově také máme invalidní vozík s elektrickým pohonem na vycházky s klienty do přílehlého krásného centrálního parku, který je ale v kopcovitém terénu.

Jsme hrdí na to, že se nám pro službu domova se zvláštním režimem podařilo obhájit Certifikaci Vážka. Po delší době jsme také uspořádali pro veřejnost Den otevřených dveří. Školení pro zaměstnance jsme vloni zaměřili v souladu se strategií na paliativní péči. Podařilo se nám postupně proškolit všechny zaměstnance, a to za finančního přispění Výboru dobré vůle Olgy Havlové. Tento rok budeme v započatém směru pokračovat, chceme se ve školení ještě více zaměřit na komunikaci, propojení práce s rodinami klientů a také na prevenci syndromu vyhoření.

Na konci roku se nám povedlo z finančního daru pořídit chytrou interaktivní technologii – ovládací panel Ámos. Ten umožní snadno a rychle předávat všechny důležité informace od vedení domova klientům i návštěvníkům. Aktuality, kalendář akcí, fotky z akcí, jídelníček, informace o službě, vše bude přehledně na jednom místě. Nabídne také interaktivní hry pro všechny generace a nejrůznější novinky ze světa. Panel bude přístupný i pro klienty na vozíku a samozřejmě i jejich rodinné příslušníky. Věříme, že to přispěje k mezigeneračnímu propojení a také ke zlepšení informovanosti jak klientů, tak i návštěv v Domově. Máme se tedy na co těšit!

ŽANETA ZLÁMALOVÁ
VEDOUČÍ DOMU POKOJNÉHO STÁŘÍ

METODICKÉ KOLEGIUM A POKEC O NAŠICH PRÁVECH

V polovině předloňského roku to chvíli vypadalo, že by se, podobně jak v některých městech napříč republikou, také ve Zlíně mohla formovat skupina sebeobhájců. „Sebeobhájci jsou lidé s postižením, kteří chtějí sami pomáhat, předávat svoje zkušenosti a zasazovat se o zlepšení svého postavení ve společnosti“. Zjistili jsme však, že musíme začít odjinud, protože naši klienti neznají dobře svá práva, nejsou zvyklí vyjadřovat nahlas svoje názory a otevřeně mluvit o svých zkušenostech s okolním světem.

Rozhodli jsme se klienty v tomto tématu podpořit a edukovat. Napříč službami proto vzniklo tzv. Metodické kolegium zaměřené na práva klientů. Sociální pracovníci služeb pro lidi s postižením NADĚJE, pobočky Zlín se začali setkávat jednou týdně s cílem zvyšovat kvalitu naší práce. Principem fungování seskupení je aktivní zapojení všech zúčastněných, demokratické uspořádání, otevřené sdílení, předávání zkušeností a dobré praxe, ale především nehasnoucí nadšení. Někdy toto setkání pracovníků slouží jako skupinová intervize k případům a těžkým situacím v práci. Poznatky následně všichni sdílíme ve svých službách s ostatními pracovníky. Smyslem je upevňovat respektující přístup ke klientům, znát naše společná práva a v ideálním případě působit na veřejnost, opatrovníky a další pečující.

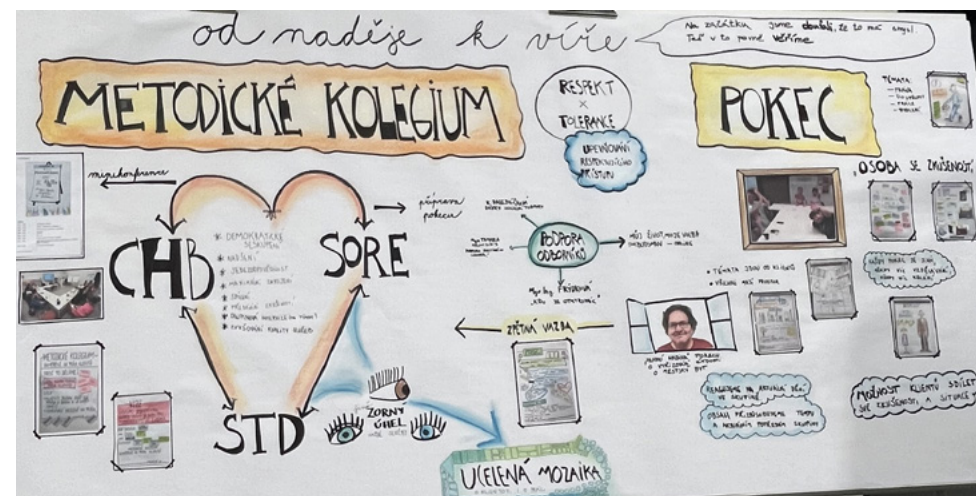
V rámci kolegia podporujeme kolegy, kteří se neúčastní, ještě dalšími způsoby. Zorganizovali jsme malou konferenci o vzdělávání se sdílením postřehů z absolvovaných školení nebo besedy s odborníky z různých oblastí – např. Mgr. Ing. Lenkou Frýdkovou (téma: Svěprávnost, nápomoc a veřejný ochránce práv), Tamarou Kalaitzidis (téma: Podpora pozitivního chování), Kateřinou Darebníčkovou (téma: Dávky sociální podpory).

Stěžejním úkolem kolegia však zůstává příprava setkávání s klienty s názvem „Víš, že můžeš? Aneb pokec o našich právech.“ Na pokec zveme klienty napříč službami každý týden, přijít může, kdo chce. Pokec

je někdy víc vzdělávací jindy víc povídací a má své téma – práva, dospělost, práce, bydlení, vztahy atd. Témata si volí sami klienti. Principem je, že každý ze zúčastněných dostává prostor, aby sdílel své zkušenosti. Reagujeme na aktuální dění ve skupině a obsah přizpůsobujeme složení a tempu skupiny. Učíme se od klientů samotných a z jejich zkušeností.

Po více než ročním působení naším heslem zůstává: „Od naděje k víře“. Ze začátku jsme doufali, že to má smysl. Teď v to pevně věříme.

ZA METODICKÉ KOLEGIUM URŠULA MARIE

PŘEDSTAVENÍ METODIČKY SLUŽEB PRO SENIORY

Krásný den všem.

Nedávno jsem potkala starého známého. Jak to, tak bývá, první otázka, kterou jsme si vzájemně položili, byla: „Jak se máš?“. Odpověděl, že „přežívá“. Připadlo mi to jako klasická ukázka českého pesimismu. Já na to, snad ve snaze odlehčit atmosféru, odpověděla: „Já si užívám“. Později jsem se nad svou odpovědí zamyslela a zjistila jsem, že byla vlastně pravdivá. Každý den, každé milé setkání, každá chvíle s rodinou je pro mě darem. Uvědomila jsem si, že žít okamžikem, naplno a s vděčností už pro mě není jen fráze.

Je skvělé, když si večer můžete říct: Děkuji. Za skvělé zdravé dítě. Za podporujícího partnera. Za bezpečný domov ve svobodné společnosti. A v neposlední řadě – za práci, která dává smysl, kde můžu naplňovat svůj potenciál a cítit se oceněná. Já tohle štěstí mám. A tak každý den usínám s vděčností a ráno se těším na nový den.

Nebylo to tak vždy. Byla doba, kdy jsem „přežívala“. Nemohla se dočkat konce školního roku, konce pracovní doby, nebo jen konce namáhavější činnosti. Změna přicházela pomalu spolu s každým skvělým člověkem, od kterého jsem se měla (a stále mám) to štěstí učit. V NADĚJI se učím, jak přirozené může být žít ve smyslu křesťanských hodnot. Má malá dcera mě každý den učí, jak být absolutně přítomná v každém okamžiku a užívat si života bez předsudků. Studium mě naučilo respektu k jiným kulturám a zároveň vděčnosti za tu, ve které žijeme. Další vzdělávání, ale hlavně setkávání s klienty tady v NADĚJI, mě učí pokoře vůči stáří a vděčnosti za zdraví, jaké mám.

Můj partner mě učí, svoboda a štěstí netkví v tom mít všechno, ale mít možnost si zvolit. A i když přijdou dny, které zdaleka nejsou ideální, jsem

šťastná, že si můžu zvolit a snažím se rozhodovat tak, aby mně mé volby dělaly šťastnou. Po téměř sedmi letech jsem stále šťastná za svou volbu stát se součástí NADĚJE. A stejně tak jsem vděčná, že si NADĚJE v podobě mých nadřízených a kolegů vybrala mě.

KVĚTA SMRČKOVÁ
METODIK SLUŽEB PRO SENIORY

SETKÁNÍ PEČUJÍCÍCH ANEB CO POTŘEBUJETE VĚDĚT

V závěru loňského roku jsme uspořádali akci s názvem Setkání pečujících aneb co potřebujete vědět.

Naším cílem bylo potkat se s blízkými našich klientů, seznámit je se stávajícími i nově vznikajícími službami, s novinkami a změnami.

Chtěli jsme rodičům a pečujícím pomoci zorientovat se v síti našich služeb a vysvětlit jim komplexnost podpory, kterou jsme schopni ve spolupráci zajistit.

V krátkých prezentacích se představily služby chráněného bydlení, sociální rehabilitace, podpory samostatného bydlení i sociálně terapeutické dílny. Došlo také na témata práv klientů, dospělosti či podpory ve vztazích a intimitě.

O přestávce proběhl rychlý meet-up, kdy měli pečující možnost se občerstvit a oslovit zástupce vybraných služeb.

K dispozici bylo velké množství tištěných materiálů k nahlédnutí či zapůjčení.

Podobné setkání neproběhlo celé roky. Věříme však, že se nám podařilo zasít semínko nové tradice.

Děkujeme všem za podporu a účast.

MICHAL KŘÍŽKA
VEDOUČÍ PŘÍMÉ PÉČE SOCIÁLNĚ TERAPEUTICKÝCH DÍLEN

NÁVŠTĚVA POUTNÍHO MÍSTA NA SV. HOSTÝNU

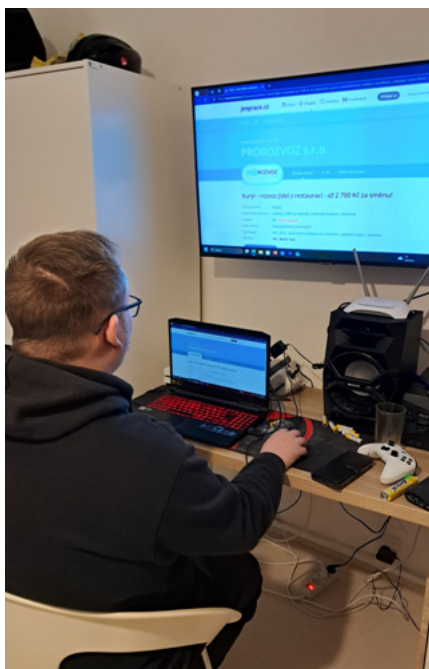
I v loňském roce uspořádaly Sociálně terapeutické dílny NADĚJE, pobočky Zlín již tradiční výlet na poutní Hostýn.

Akce se, jako každý rok, účastnili nejen klienti, ale i jejich rodinní příslušníci a pracovníci NADĚJE. Společná pouť na Hostýn je pro nás každoročně příležitostí pro stmelení kolektivu, rozhovory s rodiči a klienty při cestě a tím i upevnění vztahů. Také tentokrát šli někteří pěší túru z Tesáku až k samotné bazilice, další přijeli autobusem nebo auty. V poledne při vyzvánění hostýnských zvonů se nám ve zdraví podařilo společně setkat u baziliky, dát si společný oběd a občerstvit se po náročném výstupu.

Po odpolední pauze se klienti – ministranti a lektorka Božího slova připravili na mši Svatou, slouženou místním P. Jiřím Kovářem. Prožili jsme tajemství mše svaté a odcházeli obohaceni na celý zbytek dne.

MICHAL KRÍŽKA
VEDOUcí PŘÍMÉ PÉČE SOCIÁLNĚ TERAPEUTICKÝCH DÍLEN

ROK 2024 V SOCIÁLNÍ REHABILITACI

Je dobré na začátek říci, že pokud jsme zažívali loni „víření“, letos se povedlo po celou dobu poskytování služby udržet službu jednotnou, což považujeme nejen za jeden z našich úspěchů, ale díváme se na tento fakt s vděčností a pokorou.

V roce 2024 jsme poskytli službu 16 novým klientům, naopak 11 klientů naši službu přestalo využívat. A dlužno podotknout, že po 14 dnech v novém roce již máme uzavřené další dvě nové smlouvy a v současné době jednáme s dalšími zájemci o službu. Celkem jsme v roce 2024 pracovali s klienty 1390,5 hodiny.

To, co bylo pro náš tým v aktuálním složení nové, byly Dny kvality a kontrola z Krajského úřadu. Máme radost, že zpětná vazba, kterou jsme na poskytování naší služby dostali, byla pozitivní, dala nám elán do další práce a v neposlední řadě nám ukázala, že směr, kterým jdeme, zdá se být dobrou cestou ke kvalitní službě.

I v loňském roce jsme věnovaly s kolegyněmi většinu středečních dopolední intervizi, která nám pomáhá se zastavit, sdílet, vrátit se, poradit se o jednotlivých případech, když se jedná o náročnější práci, zpracovat si své emoce, ujistit se, kde je zakázka klienta a kde už příliš vkládáme své nápady či vize. Tím, že se intervizi pravidelně účastní naše metodička Uršula Klimszová, můžeme využít jejího „pohledu z boku“, jak s oblibou říká a nenuceně nabízí. Mnohokrát se nám už ukázalo, jak je to prospěšné a můžeme tento kazuistický či týmový model směle doporučit.

Sociální rehabilitace má totiž tu výhodu, že pracujeme většinou jeden (pracovník) na jednoho (klienta), takže pracujeme s každým klientem individuálně, podle toho, co a jak zrovna potřebuje. Není žádný univerzální postup, který by fungoval na všechny. Tedy prvotní zakázka klienta bývá z počátku jasná, ale někdy po čase zjistíme, že chceme-li dosáhnout trvalé a funkční změny, musíme pracovat s celým systémem, ve kterém je klient zapojen, a to je buď rodina, ostatní služby nebo obojí. A tak rádi využíváme case

management, kdy Barbora Bártková zajišťuje vedení case schůzek a jejich facilitaci – ideálně na neutrální ploše, kterou nám poskytla Office 13.

Totíž ukazuje se, že jedna služba může být pouze jen dílkem skládačky v podpoře klienta na cestě k jeho větší samostatnosti a životu podle jeho představ, a tak si ceníme nejen dobré spolupráce s ostatními službami, ale také zapojení se do metodického kolegia.

Všem našim kolegům i nadřízeným děkujeme za spolupráci, podporu a společně strávené chvíle, ať už byly pracovní či nikoliv.

A tak v tom ohlédnutí za rokem 2024 máme radost z každého úspěchu, který se našim klientům povedl, který se i nám jako týmu povedl a v poslední řadě máme radost i z naší kancelářské flory, která má pro nás tak trochu terapeutický charakter. Však také naši malou džungli kolegyně Vendula opečovává s láskou. Závěrem tedy nechť zní motto: „O klienty nepečujeme, ty podporujeme v jejich samostatnosti, u našich květin je péče nezbytná.“

MARKÉTA TRNKALOVÁ
VEDOUcí SOCIÁLNÍ REHABILITACE

MÍT ZDRAVÉ DÍTĚ JE OBROVSKÝ DAR

Kolega Michal Křížka vítá nový rok s opravdovou nadějí. Bude to již třetí rok, co intenzivně, avšak stále marně hledá vhodného dárce kostní dřeně pro svého syna Matěje.

Za uplynulé dva roky s rodinou a dobrovolníky kolem vzácné paní Wasserbauerové navštívil desítky kulturních a společenských událostí, koncertů, festivalů... akcí, kde je šance potkat se s mladými lidmi a trpělivě jim vysvětlovat, v čem přihlášení do registru dárce kostní dřeně spočívá a proč je tak důležité a vzácné, i když nás nic nestojí. S obrovským vděkem za každého nově zaregistrovaného dobrovolníka. I ten mu totiž dává opravdovou naději. Naději na život svého syna.

Matěj Křížka je chlapec ze Zlína, jemuž bude devět let. Chodí do školy, běhá za balónem, hraje florbal, je chytrý se spoustou zájmů. Jednou za měsíc ale musí do nemocnice, aby dostal transfuzi. Trpí vzácnou Diamond Blackfan anémií, která způsobuje, že se mu v těle netvoří dostatek červených krvinek. Pomohl by mu vhodný dárce, díky němuž by mohl podstoupit transplantaci kostní dřeně.

KDY JSTE ZJISTILI, ŽE VÁŠ SYN TRPÍ TOUTO NEMOCÍ?

Přišli jsme na to, když měl dva měsíce, na kontrole po šestinedělí. Tehdy dostal první transfuzi. Proběhla hospitalizace, odběry krve, následně i štěpu kostní dřeně, genetické rozbory. Výsledkem byla vzácná Diamond Blackfan anémie, kdy se v těle netvoří červené krvinky. Každý měsíc musí jet do Brna na transfuzi krve, aby se dostal na ucházející hodnoty, díky kterým zvládne další měsíc.

JAK TO MATĚJ ZVLÁDÁ?

Ví, že má problém a že potřebuje transfuze. Zná diagnózu, ale neví úplně, co obnáší. Zatím se ani moc neptá. Pro nás je těžko čitelné, co si myslí. Povídat si o tom moc nechce.

Hodně dlouho jsme čekali na to, kdy odběry nebudou s křikem a pláčem. Napíchávání je pro děti hodně náročné a odběrů byly stovky. Poslední roky je to jednodušší díky portu. Bylo velké vítězství, když u toho přestal plakat. Teď už s lékaři žertuje.

PROŠEL SI ZA TAK KRÁTKÝ ŽIVOT TÍM, ČÍM VĚTŠINA LIDÍ NEPROJDE ZA CELÝ ŽIVOT?

Jednoznačně. Má za sebou 106 transfuzí, několik hospitalizací, anestezie se zákroky, stovky vpichů.

NEPLATÍ TO I PRO VÁS JAKO RODIČE?

Mít zdravé dítě je obrovský dar. Na druhou stranu, když Matěj přijímá transfuze na onkologickém stacionáři, kde vidíte nemocné děti a jejich rodiče, kteří jsou tam každých pár dní, tak zjistíte, že se vám přes všechno špatné zase nic tak hrozného neděje. Matěj je na první pohled zdravý kluk.

MÁTE JEŠTĚ DALŠÍ DĚTI?

Máme dva syny. Jáchym bude mít dva roky. Otáleli jsme s druhým dítětem, protože jsme si nebyli jistí. Nakonec jsme se rozhodli i proto, že když by nastala u sourozence shoda, byl by ideální dárcem. To nám dalo trochu naděje. Shoda bohužel nenastala. To byl moment, kdy jsme začali aktivně hledat dárcem.

MŮŽETE PŘIBLÍŽIT, JAK TO PROBÍHÁ?

Napojili jsme se na paní Zdenku Wasserbauerovou, která se v registru dárců kostní dřeně dlouhé roky a velmi aktivně angažuje, a její tým náborářů na Moravě. Od jara do podzimu vyhledáváme společenské a kulturní akce, kde je hodně mladých lidí, ročně jsou jich desítky. V zimě zase jezdíme po školách. Naše účast se musí vyjednat s pořadateli, přijedeme, postavíme stan a oslovujeme kolemjdoucí. Ptáme se jich, jestli ví o registru dárců kostní dřeně, informujeme, vysvětlujeme, děláme osvětu. V ideálním případě přímo na místě nového dobrovolníka rovnou zaregistrujeme – vyplní dotazník a provede krátký stěr z úst. Podmínkou je, aby měl mezi 18 a 35 lety a byl zdravý.

TAKŽE DÁRCE VÍ, DO ČEHO JDE?

Vysvětlujeme také, že samotná registrace zdaleka neznamena, že jde člověk automaticky darovat. Případná shoda je tak vzácná, že jen každý

sto dvacátý může být osloven jako potenciální dárcem pro někoho potřebného. Registrací se pouze dostáváte do systému a dáváte skutečně pouze naději na nalezení možné shody s pacientem.

Je také dobré vědět, že zaregistrovat se lze i na 9 transfuzních stanicích napříč republikou.

Všechny informace jsou k dohledání na

<https://registr.kostnidren.cz>

JAK LIDÉ REAGUJÍ?

Je to různé, případ od případu. Vzhledem k tomu, že jsme za rok schopni získat několik tisíc dobrovolníků, tak se dá říct, že na to lidé slyší. Ale zároveň vnímám, že je to pro ně nepříjemné téma. Dokud to někdo nemusí řešit u svého blízkého, tak si ho nechce pouštět k tělu. Potkáváme se ale i s lidmi, kteří kostní dřeň darovali, nebo těmi, kdo úspěšně podstoupili transplantaci. Ti jsou motorem pro naši další činnost. I nadějí, že to má smysl.

KOLIK JE V REGISTRU LIDÍ?

V Českém národním registru je aktuálně na 130 tisíc registrovaných dobrovolníků, v celém světě pak téměř 42 milionů. Nám ten jeden s ideální shodou stále chybí. V loňském roce se podařilo pokořit hranici 10 tisíc, z toho k šesti tisícům jen tady na Moravě. Letos už od začátku roku dalších 200. Což se jeví jako malá čísla, my už však víme, kolik dřiny a času je za tím skryto. S vděkem vítáme každého jednoho nově zaregistrovaného, protože třeba právě ten může být ten pravý.

KDYŽ SE BAVÍME O SHODĚ, CO TO ZNAMENÁ?

Shody různých krevních ukazatelů se musí potkat v několikabodové škále. Může být větší, nebo menší, ideálně je samozřejmě ta stoprocentní, kdy je šance minimálních komplikací při samotné transplantaci.

JAK MOC ONEMOCNĚNÍ SYNA ZMĚNILO VÁŠ PŘÍSTUP K ŽIVOTU?

Poměrně brzy jsme přeskládali hodnoty. Často žijeme tak, že je všechno dobré, ale pak přijdou chvíle, které nás srazí k zemi a přijde krize. To se podíváme do budoucnosti a uvědomíme si, že je to docela vážné a budou to velké zásahy do našich životů. Současně ale více vnímáme přítomný okamžik. Matěj nás hodně učí. Každý den.

Citace:

LIBIGER, Milan. Kvůli nemoci musí Matěj každý měsíc na transfuzi. Rodiče pro něj hledají dárce. Online. MF Dnes. 2025. Dostupné také z: https://www.idnes.cz/zlin/zpravy/nemoc-diamond-blackfan-matej-krizka-transfuze-darce-kostni-drene-anemie.A241229_832679_zlin-zpravy_hoo.

NAPADLO VÁS NĚKDY, JAK TO V POTRAVINOVÉ BANCE VLASTNĚ VYPADÁ? POJĎME SI TO SHRNOUIT.

Je ráno 6.00 a auta právě vyráží na okružní cestu Zlínským krajem, aby řidiči v obchodech vyzvedli pečivo, ovoce a zeleninu, které se večer neprodalo a zároveň nenašlo uplatnění přímo u odběratelských organizací, které si pro tyto komodity jezdí napřímo do nejbližších obchodů, aby se co nejdříve dostaly k jejich klientům.

Potraviny, které k nám dorazí před devátou hodinou, se snažíme rychle vytřídit, rozdělit dle požadavků odběratelů klientům přímo do krabic. Krabice jsou seskládány na paletu, zváženy a přeloženy do auta. Je čas na rychlou kávu, rozdělení úkolů a domluvu na další hodinu a následující den.

Auto vyráží cca v 11.00 na předem domluvená místa a řidič rozděljuje za účasti sociálních pracovníků připravené potravinové balíčky přímo klientům nebo je nechává na úřadě. V posledních letech nám vzrostl počet klientů, kteří běžně pracují a nemají prostor v domluvenou hodinu balíčky vyzvedávat.

Mezitím se ostatní řidiči a skladníci věnují práci ve skladu. Obsluhují odběratelské organizace, které si přijíždějí pro zboží přímo na místo. Třídí zboží, jež navezou během dne dárci, případně další řidiči. Věnují se třídění odpadů, úklidu a chystání krabic na další den. Do nich připraví trvanlivé potraviny, aby opět ráno do nich bylo doloženo pouze pečivo, ovoce a zelenina. Mezitím se vrací auto z rozvozu.

Ale víte, co nám zabere nejvíce času? Jak to bývá, je to papírování. Během dne zpracovávají další pracovníci doklady, které jsou podkladem k tomu, abychom byli schopni vyčíslit, kolik zboží jsme převzali a kolik vydali. A ten nespočet telefonů, který zvoní během dne, s tím je také nutné se vypořádat.

Řekli byste, že je tomu všemu konec a zamyká se brána do skladů? Nikoliv. Večer vyráží další řidiči, kteří jedou do obchodů vyzvednout mléčné výrobky, uzeninu, maso, aby je rychle zavezli zase do odběratelských organizací.

A tímhle by se dalo říci, že je den ukončen, ale snad jednou nebude. Přejeme si vlastní kuchyň, kde večer se začnou potraviny zpracovávat a bude se v nich v noci vařit, aby si u nás pochutnali lidé již od rána na různých DOBROtách.

Tak co, stojí to za to? Nám ano, jídlo totiž není odpad a my pro jeho záchranu uděláme maximum!

VENDULA KOVÁŘOVÁ

ŘEDITELKA POTRAVINOVÉ BANKY VE ZLÍNSKÉM KRAJI, Z. S.

DUBEN

26

**SBÍRKA
POTRAVIN**

PODĚKOVÁNÍ

Nedávno jsme v našem domově pro seniory přivítali sportovkyně z Okolo Femmes, které pro nás na cyklistickém trenažéru uspořádaly dvanáctihodinovou jízdu, při které ujely celkem 3 392 km a tyto kilometry přetvořily ve finanční dar v celkové výši 24 500 korun. Díky tomuto daru mohla být pořízena aktivní antidekubitní matrace pro klienta seniora, který je ležící a zcela odkázaný na naši podporu. Moc děkujeme!

V minulém roce se nám již podruhé ozval pan Tomáš Mařík, který provozuje Toulavý biograf a podpořil nás částkou 45 239 korun, která byla vybrána při promítání letního kina v obcích a městech našeho regionu. Díky daru pana Maříka jsme pořídili sluneční markýzu na denní stacionář na Voženílkově ulici již v roce 2024 a letos na jaře pořídíme markýzu na druhý stacionář na ulici Zelinově na Jižních Svazích. Moc děkujeme!

V roce 2024 jsme získali významné dary také od našich dlouholetých podporovatelů – Nadace Martiny a Martina Růžičkových a od Viva Kovárny a.s., díky kterým jsme mohli pořídit do Domu pokojného stáří digitální panel Ámos, takovou „sociální síť domova“, kterou mohou využívat jak klienti chodící, tak i ti, kteří ke svému pohybu potřebují invalidní vozík. Velmi děkujeme!

Krásné příběhy nám píše setkávání s těmi, kteří sami vymyslí iniciativu, jak nás podpořit nebo podpoří benefiční akci, kterou organizujeme. V loňském roce se takto podařilo získat více než 350 000 korun na provoz sociálně terapeutických dílen. Moc všem děkujeme!

Moc, opravdu velmi děkujeme Vám všem, kteří nám fandíte a myslíte na naše klienty. DĚKUJEME!

RENATA GABRHÉLÍKOVÁ
OBLASTNÍ ŘEDITELKA

SOCIÁLNÍ SLUŽBY NADĚJE, POBOČKY ZLÍN V ROCE 2024 PODPOŘILI

Financováno
Evropskou unií

HOLEŠOV

TRNAVA

BŘEZŮVKY

NEUBUZ

PŘÍLEPY

BŘEZNICE

FRYŠTÁK

ZÁDVEŘICE – RAKOVÁ

FYZICKÉ OSOBY

Balšán Marek
Dlabajová Šárka
Drábková Nataša
Gabrhelíková Renata, Mgr.
Hlavicová Lucie
Holčapková Jana
Hubáčková Věra
Hutěčka Josef
Ivanova Elina
Jirásková Lenka
Kamencová Daniela, Ing.
Kosik František
Kubelka Rostislav
Lukášová Jana
Mačák Pavel Ing.
Martinák Rostislav, Ing.
Matulík Radomír, Ing.
Merta Milan
Motalík Josef
Muhová Denisa
Musil Vlastimil, Ing.
Onder Jan
Onderová Zuzana
Osičková Silvie
Plecitý Ladislav
Sadloňová Pavlíková Ivana
Seidl Karel
Smrčková Květa, Mgr.
Stýskal Ondřej
Svobodová Eva
Šlúchová Zuzana
Šuranský Jaroslav
Trecha Jan
Vendolská Dagmar
Volf Vojtěch

DOBROVOLNÍ PODPOROVATELÉ

Evans Dance
Od Srdéčka z Kašavy
Okolo Femmes
Proseccovan.cz
Vinařství za Kostelem
a mnoho dobrovolníků

FYZICKÉ OSOBY PODNIKATELÉ

Bc. Lucie Vyoralová, DiS.
Bc. Tereza Drábková
Halka Adamová
Ing. Petra Hudcová
Ing. Šimon Jančura
Ing. Žaneta Matulová
JUDr. Eva Dufková
Lucie Mičková
Petra Žaková
Radka Gabrhelíková
Renata Zezulková
Svatoslav Žalúdek – LAGEN
Tomáš Mařík
Tomáš Vančura

PRÁVNICKÉ OSOBY

ALIMPEX FOOD a.s.
AmRest s.r.o.
Ateliér Impala – sociální podnik s.r.o.
Barrandov Studio a.s.
Belsac plus s.r.o.
Bidfood Czech Republic s.r.o.
BSH domácí spotřebiče s.r.o.
Coffeespotcz s.r.o.
Český rozhlas Zlín
D+D partners s.r.o.
DAPODENT s.r.o.

dm drogerie markt s.r.o.
DSZO, s. r. o.
EXITROOMZLÍN s.r.o.
FILMFEST, s.r.o.
GOLDEN APPLE CINEMA, a.s.
Grada Publishing, a.s.
Hotel Augustiniánský dům, s.r.o.
HP TRONIC Zlín, spol. s r.o.
Hravé ruce s.r.o.
IVF Czech Republic s.r.o.
KAKAOVNÍK s.r.o.
Kovárna VIVA a.s.
Kuraray Europe Moravia s.r.o.
Lázně Luhačovice, a.s.
Lesy města Zlína, spol. s r.o.
Mary Kay (Czech Republic), s.r.o.
Městské divadlo Zlín, příspěvková organizace
MOJE DISTRIBUCE s.r.o.
Montparket s.r.o. - Toulavý Biograf
MUDr. Helena Andelová s.r.o.
nextbike Czech Republic s.r.o.
Noventis s.r.o.
Obchodní akademie Tomáše Bati
a Vyšší odborná škola ekonomická Zlín
OVOCENTRUM V+V s.r.o.
Pekárna VEKA, s.r.o.
Perfect Distribution a.s.
Podravka – Lagris a.s.
RESPILON Nanofibers s.r.o.
Simona Pánková s.r.o.
SONNENTOR s.r.o.
Svatební Studio Dany Svozlíkové s.r.o.
Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Vasky trade s.r.o.
VEST spol. s r.o.

VITAR, s.r.o.
WELLMMA spa s.r.o.
Zahrady Zlín s.r.o.
ZLATÁ REZERVA s.r.o.
ZVOSKA s.r.o.

NEZISKOVÉ OSOBY

MAS Vizovicko a Slušovicko, o.p.s.
Nadace SOVA
Nadace Tomáše Bati
Nadační fond Martiny a Martina
Růžičkových
Potravinová banka ve Zlínském
kraji, z. s.
Rotaract klub Zlín, z. s.
Rotary klub Zlín, z.s.
Výbor dobré vůle – Nadace Olgy
Havlové

*NADĚJE

OBLAST ZLÍN
OKRUŽNÍ 5550, ZLÍN 760 05

tel. 575 758 131
zlin@nadeje.cz
www.nadeje.cz/zlin

Určeno pro vnitřní potřebu, neprodejně.